

После това ние се раздѣлихме. Байрактаринѣтъ ми отиде въ Ямболския окръгъ, а азъ слѣзохъ въ Търновскитѣ околности и отидохъ въ Килифарскитѣ колиби. Селянитѣ изъ тия колиби ми разказаха, че презъ тѣхнитѣ мѣста преминали около 50 души въоръжени българи, които отишли къмъ Габровския манастиръ. Тия селяне ни разказаха още, че въ Търново били уловени още нѣколко души българи, които мислили да възстанатъ на оржие и да провъзгласятъ „свобода и равенство“. Това ме принуди да ида по-скоро въ Сливенъ и да разпитамъ подробно за това важно произшествие. „Какви сж тия наши вѣтрености, какви сж тия наши неспоразумения?“ — си мислѣхъ азъ и готовъ билъ да се прѣсна отъ ядъ. Въ Сливенъ ми казаха, че изъ Сърбия били дошли двама българи (Иванъ Каратанчовъ и х. Ставри), за да ни кажатъ да се повдигнеме на оржие и да решиме своята съдба.

— Ние казахме Иванчу, че дорде не известиме тебе и дорде не поговориме лично съ твоята чета, то нищо не можеме да предприемемъ, — казаха приятелитѣ ми.

Тия бѣха изпроводи́ли вече хора да ме търсятъ. Х. Ставри не пожелалъ да чака, но събралъ нѣколко момчета и отишелъ при Габровския манастиръ. Когато турското правителство намирисало каква е работата, то затворило нѣколко души търновчани и повелѣло на шпионитѣ си да търсятъ Ивана. Ние му говорихме да бжде остороженъ, но той ни не послуша, отиде въ Търново и попадна се въ рѣцетѣ на турцитѣ. Иванъ бѣше изпроводенъ въ Цариградъ.

Трѣбваше да се помисли какво да се